

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **YASMINA CZECH, s. r. o.**, IČO: 28336283
sídlem Masarykova 497, 768 05 Koryčany
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Korandou
sídlem Jeseniova 51, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 86 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č. j. 204573/21/3304-50522-711538

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013, 1. čtvrtletí 2014, 2. čtvrtletí 2014, 3. čtvrtletí 2014 a 4. čtvrtletí 2014, stanoveného dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze

dne 8. 3. 2019, č. j. 416030/19/3304-50522-702580, č. j. 416113/19/3304-50522-702580, č. j. 416151/19/3304-50522-702580, č. j. 416295/19/3304-50522-702580, a č. j. 416342/19/3304-50522-702580. Předmětnými platebními výměry byla žalobci uložena povinnost k úhradě penále v celkové výši 174 032 Kč. Žalobce podal dne 2. 12. 2019 žádost o prominutí tohoto penále s tím, že dle názoru žalobce byly splněny veškeré podmínky pro prominutí penále. Žalovaný nicméně tuto žádost zamítl, neboť při posouzení otázky, zda neexistují vylučující podmínky pro možnost prominutí příslušenství daně ve smyslu § 259c odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a v souladu s článkem II.2.A Pokynu GFR-D-21 k promíjení příslušenství daně č. j. 4260/15/7100-40123 ze dne 12.02.2015, který byl zveřejněn ve Finančním zpravodaji číslo 2/2015 dne 20.03.2015 (dále jen „Pokyn“), dospěl k závěru ohledně existence vylučující podmínky „závažné porušení daňových a účetních předpisů“. Žalovaný konstatoval, že „ze spisového materiálu vyplývá, že došlo k naplnění vylučující podmínky z důvodu závažného porušení daňových a účetních předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, konkrétně podmínky definované v článku II.2.A bod 5. Pokynu.“

2. Žalovaný k uvedenému závěru dospěl poté, co zjistil, že žalobce nikterak nereagoval na výzvy správce daně, konkrétně:

- výzvy č. j. 1649845/18/3304-50522-702580 ze dne 03.08.2018 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2018,
- výzvu č. j. 1735775/18/3304-50522-702580 ze dne 28.08.2018 k podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2017,
- výzvu č. j. 1984449/18/3304-50522-702580 ze dne 05.11.2018 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2018,
- výzvu č. j. 1093977/19/3304-50522-702580 ze dne 06.05.2019 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2019,
- výzvu č. j. 1559523/19/3304-50522-702580 ze dne 09.07.2019 k podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2018,
- výzvu č. j. 1674879/19/3304-50522-702580 ze dne 31.07.2019 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2019,
- výzvu č. j. 2007621/19/3304-50522-702580 ze dne 31.10.2019 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2019,
- výzvu č. j. 209271/20/3304-50522-702580 ze dne 04.02.2020 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2019,
- výzvu č. j. 1210861/20/3304-50522-702580 ze dne 28.05.2020 k podání přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2020,

V návaznosti na tyto skutečnosti žalovaný konstatoval, že tímto došlo k naplnění vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v článku II.2.A. bod 5 Pokynu, a z tohoto důvodu žádost o prominutí penále rozhodnutím zamítl.

3. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že šest z devíti výše uvedených výzev k podání daňového přiznání nebylo žalobci doručeno v souladu s udělenou plnou mocí, a tedy v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu. Plná moc se vůči žalovanému stala účinnou v rozsahu právních jednání specifikovaných v plné moci ode dne jejího uplatnění, tj. od 15. 1. 2019.

Ve věci podávání daňových tvrzení tedy žalobce nebyl zastupován daňovým poradcem Ing. R. L., ale k podání daňových tvrzení žalobce byla stále zmocněna M. P. na základě plné moci doručené správci daně dne 26. 7. 2010. Z tohoto důvodu žalovaný doručoval výše uvedené výzvy k podání daňových přiznání v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu M. P.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, pokud své zamítnutí žádosti o prominutí penále odůvodňuje právě a pouze tím, že žalovanému doručil shora uvedených devět výzev, ačkoliv ve skutečnosti šest z těchto výzev nebyly žalobci doručeny. Žalovaný totiž dle žalobce v rozporu s plnou mocí „doručoval“ šest nedoručených výzev paní M. P., namísto zástupci žalobce Ing. R. L. dle plné moci ze dne 15. 1. 2019. Takové „doručování“ je v rozporu s § 41 odst. 1 daňového řádu, dle kterého má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Jedná se tedy o podstatnou chybu a nesprávné zjištění skutkového stavu, na základě kterého žalovaný rozhodoval, což zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce tak považuje za nesprávný právní názor žalovaného ohledně naplnění vylučující podmínky v čl. II.2A bod 5 Pokynu, neboť neodpovídá skutečnosti. Čl. II.2A bod 5 Pokynu stanoví, že *„Za naplnění opakovanosti se v tomto případě považuje, pokud tato situace nastala alespoň 2x v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí.“* Žádost o prominutí byla podána žalobcem dne 2. 12. 2019. Rozhodná lhůta 12 měsíců tedy je od 2. 12. 2018 do 2. 12. 2019. Nicméně, jak shora uvedeno, v této lhůtě nebyly žalobci žádné výzvy k podání přiznání k dani doručeny. Tedy, vylučující podmínka pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v čl. II.2.A bod 5 Pokynu, zjevně nebyla naplněna, a tedy žalovaný dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění a nesprávnému závěru.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě opětovně zdůrazňuje, že všechny žalobcem specifikované výzvy k podání daňových přiznání vydané po 2. 12. 2018 byly žalobci řádně doručeny, žalovaný tedy správně zjistil skutkový stav věci a dospěl ke správnému závěru, že došlo k naplnění vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v článku II.2.A. bod 5 Pokynu.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrvává na své argumentaci, že žalovaný doručoval v rozporu s uděleným zmocněním, neboť z textu zmocnění je nepochybné, že Ing. R. L. byl uvedenou plnou mocí zmocněn ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty ke všem úkonům, tj. logicky i k doručování a přebírání písemností ve styku se správcem daně. Jedinou výjimku tvoří podávání daňových tvrzení. Podle § 28 odst. 4 daňového řádu, zvolí-li si zmocnitel nového zmocněnce, platí, že okamžikem

uplatnění nové plné moci u správce daně vypověděl plnou moc dosavadnímu zmocněnci v rozsahu, ve kterém byla udělena plná moc novému zmocněnci. Tedy ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty došlo udělením plné moci podle § 28 odst. 4 daňového řádu k vypovězení celé plné moci udělené M. P. s jedinou výjimkou, a to podávání daňových tvrzení. Tedy M. P. nebyla oprávněna za žalobce jakkoli komunikovat se správcem daně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty, tedy neměla právo zasílat správci daně žádné písemnosti a podání, vyjma daňových tvrzení, a rovněž tak nebyla oprávněna žádné písemnosti, rozhodnutí ani jiná sdělení od správce daně dostávat, resp. správce daně nebyl oprávněn žádné takové písemnosti paní M. P. doručovat. A pokud tak správce daně činil, nemělo takové „doručení“ právní následky doručení dle daňového řádu. Závěr žalovaného o tom, že skutečnost, že paní M. P. byla zmocněna k podávání daňových tvrzení zároveň znamená, že byla zmocněna k tomu, aby jí žalovaný doručoval jakékoli písemnosti, není správný, nemá oporu ani v textu zmocnění, ani v zákoně. Plná moc udělená Ing. R. L. je plnou mocí ke všem úkonům s jedinou přesně specifikovanou výjimkou, a to podávání daňových tvrzení. I výzvy k podání daňových tvrzení musely být tedy doručovány zástupci Ing. R. L. Ing. R. L. pouze nebyl následně oprávněn daňové tvrzení podat, ale to neznamená, že nemohl výzvu řádně převzít za žalobce.

IV. Ústní jednání konané dne 31. 1. 2023

9. Při ústním jednání jak žalobce, tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích a argumentaci, předestřené v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a v replice.

V. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Krajský soud při přezkumu napadených rozhodnutí vycházel především z ustanovení daňového řádu týkajících se promíjení příslušenství daně. Dle § 259 odst. 1 daňového řádu platí, že: *„pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.“* Podle § 259b odst. 1 daňového řádu platí, že: *„Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Podle odstavce druhého téhož ustanovení platí, že: „správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. Podle odstavce třetího téhož ustanovení platí, že: „při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“*
12. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu platí, že: *„Při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.“* Podle odstavce druhého téhož ustanovení platí, že: *„prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.“* Podle odstavce třetího téhož ustanovení platí, že: *„pokud právnická osoba*

závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnícké osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.“

13. Žalovaný při promíjení příslušenství daně postupoval podle Pokynu GFŘ-D-21, přičemž se jedná o zcela legitimní postup, který zajišťuje ustálenou rozhodovací správní praxi v zájmu odstraňování nedůvodných rozdílů a zachování zásady legitimního očekávání žadatelů o prominutí daně ve skutkově shodných nebo podobných případech. Pokyn GFŘ jako interní instrukce nemá sílu zákonného ani podzákonného předpisu, to však neznamená, že lze správci daně vytýkat, že při rozhodovací činnosti dle tohoto Pokynu postupoval, pokud tento postup nebyl v rozporu se zákonem. Pokyny řady D jsou totiž obecně pro správní orgány závazné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015, č. j. 2 Afs 81/2015-32).
14. Krajský soud obecně k institutu promíjení příslušenství daně sděluje, že dle zákona a návazně i dle Pokynu správce daně musí nejprve posoudit, zda žadatel o prominutí příslušenství daně splňuje formální podmínky dle § 259a odst. 3 daňového řádu a § 259a odst. 1 daňového řádu, aby žádost mohla být meritorně posouzena. V nynějším případě žalobce tyto formální podmínky byly splněny. To ostatně žádá ze stran nerozporuje.
15. Dále je třeba posoudit, zda není naplněna hypotéza právní normy obsažená v § 259c daňového řádu. Pokud je tomu tak, vylučuje se u žadatele o prominutí příslušenství daně možnost prominutí. To znamená, že po zjištění, že daňový subjekt splnil vstupní formální podmínky pro vyhovění žádosti, správce daně zkoumá, zda není naplněna podmínka dle § 259c odst. 2 daňového řádu, tedy zda daňový subjekt závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy v posledních třech letech. Pokud správce daně dospěje k závěru, že daňový subjekt porušil závažným způsobem daňové nebo účetní předpisy v posledních třech letech, nepostupuje správce daně dále v meritorním posuzování dle Pokynu ohledně toho, v jakém rozsahu je možné žadateli příslušenství daně prominout. Krajský soud připomíná, že posouzení dle § 259c odst. 2 daňového řádu není správním uvážením správce daně, ale hodnocením skutkové podstaty za účelem uvážit, zda situace žalobce spadá pod neurčitý právní pojem „závažné porušení daňových nebo účetních předpisů“ ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu. (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 11. 2022, č. j. 29 Af 103/2019-62).
16. Aplikováno na nyní projednávaný případ, krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný správně postupoval tak, že nejprve (po zhodnocení splnění formálních podmínek) posuzoval v napadených rozhodnutích, zda daňový subjekt nesplňuje podmínku dle § 259c odst. 2 daňového řádu, tedy zda v posledních třech letech závažným způsobem neporušil daňové nebo účetní předpisy. I při tomto posuzování, zda lze žádosti vyhovět, musí správce daně posoudit tvrzení, která daňový subjekt uvádí ve své žádosti jako důvody, pro které nebyl schopen tyto daňové povinnosti plnit v posledních třech letech plnit. Tedy je nutné trvat na takovém postupu, že při výkladu neurčitého pojmu „závažné porušení daňových předpisů“ musí správce daně vzít v potaz konkrétní okolnosti daného případu.
17. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný dospěl k závěru, že došlo k naplnění vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v článku II.2.A. bod 5

Pokynu, tj. situace, kdy osoba, u níž se naplnění vylučující podmínky posuzuje, *"závažně ztěžuje nebo ztěžovala, maří nebo mařila správu daní tím, že opakovaně včas nepodalala daňové příznání, hlášení nebo vyúčtování a ke splnění této své ze zákona plynoucí povinnosti byla proto vyzvána správcem daně; za naplnění opakovanosti se v tomto případě považuje, pokud tato situace nastala alespoň 2x v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti"*. Správce daně posuzuje naplnění této podmínky za 3 roky zpětně ke dni vydání rozhodnutí o žádosti.

18. Stěžejní žalobní námitku, a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří spor ohledně platnosti doručení předmětných výzev, kdy je žalobce toho názoru, že žalovaný šest z devíti uvedených výzev nesprávně v rozporu s plnou mocí „doručoval“ paní M. P., namísto zástupci žalobce Ing. R. L. Jinými slovy, stěžejní otázkou je posouzení rozsahu zmocnění, vyplývajících z předmětných plných mocí udělených žalobcem M. P. (plná moc ze dne 27. 6. 2010) a Ing. R. L. (plná moc ze dne 15. 1. 2019), obě evidované u správce daně.
19. Z obsahu správního spisu a z textu obou předmětných plných mocí vyplývá následující. Všechny výše uvedené výzvy byly doručeny M. P., která byla na základě plné moci ze dne 27. 6. 2010 (doručené žalovanému dne 26. 7. 2010 a zaevidované pod č. j. 88420/10/320901708710) zmocněna *„k jednání s FÚ v neomezeném rozsahu, k podepisování a přejímání písemností a k doručování veškerých písemností týkajících se naší firmy na její adresu“*. Plná moc se stala vůči žalovanému účinnou ode dne jejího uplatnění, tj. od 26. 7. 2010. Rozsah této plné moci byl následně omezen, a to ode dne 15. 1. 2019, kdy došlo ze strany žalobce k uplatnění nové plné moci udělené Ing. R. L. Tato plná moc ze dne 15. 1. 2019 (doručená žalovanému dne 15. 1. 2019 a zaevidovaná pod č. j. 56316/19/3304-00510-703151), byla udělena Ing. R. L., daňovému poradci, ev. č. 00001284, s následujícím vymezením rozsahu zastoupení: *„k zastupování před správcem daně v plném rozsahu (včetně všech souvisejících úkonů, postupů a řízení) „ve všech věcech týkajících se daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty (včetně všech postupů (ve smyslu § 79 – 90 daňového řádu) a řízení, počítaje v to všechna dílčí řízení dle § 134 odst. 3 daňového řádu); tato plná moc se ovšem netýká podávání daňových tvrzení“*, a dále *k podávání žádostí o prodloužení lhůty ve smyslu § 36 daňového řádu, k nahlížení do všech částí spisu ve smyslu § 66–68 daňového řádu, k podávání stížností dle § 261 daňového řádu, včetně žádostí o prošetření dle § 261 odst. 6 daňového řádu a včetně plného zastupování v následných takto zahájených postupech a řízeních, k podávání podnětů dle § 38 daňového řádu, včetně plného zastupování v následných takto zahájených postupech a řízeních; plná moc udělena „v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád a v souladu s ostatními obecně platnými předpisy“*. (zvýrazněno krajským soudem).
20. Žalovaný svůj postup v podobě doručování předmětných výzev M. P. odůvodňuje především tím, že omezení rozsahu její plné moci uplatněním plné moci udělené Ing. R. L. se nevztahuje na podávání daňových tvrzení, jak přímo vyplývá z textu plné moci udělené Ing. R. L.: *„tato plná moc se ovšem netýká podávání daňových tvrzení.“* Žalobce naopak namítá, že M. P. nebyla oprávněna za žalobce jakkoli komunikovat se správcem daně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty, tedy neměla právo zasílat správci daně žádné písemnosti a podání, vyjma daňových tvrzení, a rovněž tak nebyla oprávněna žádné písemnosti, rozhodnutí ani jiná sdělení od správce daně dostávat, resp. správce daně nebyl oprávněn žádné takové písemnosti paní M. P. doručovat. A pokud

tak správce daně činil, nemělo takové „doručení“ právní následky doručení dle daňového řádu.

21. S tímto názorem žalobce, byť jej lze považovat za relevantní, se krajský soud neztotožňuje, naopak přisvědčuje právnímu názoru žalovaného, že pokud M. P. z původní generální plné moci zůstalo (v důsledku uplatnění plné moci udělené žalobcem Ing. R. L.) pouze dílčí „zbytkové“ zmocnění k podávání daňových tvrzení, byla zmocněna rovněž k tomu, aby jí žalovaný doručoval mimo jiné i výzvy k podávání daňových tvrzení. Nadto a především ovšem krajský soud přihlížel ke specifické okolnosti nyní projednávané věci, neboť na uvedená zmocnění je třeba nahlížet i z materiálního (nikoliv pouze formálního) hlediska, zohledňujícího navazující jednání dotčených subjektů. Krajskému soudu se totiž jako zcela zásadní jeví skutečnost, že předmětné výzvy se (bez ohledu na způsob posouzení otázky rozsahu zmocnění dle výkladu uvedených plných mocí žalobce) se v konečném důsledku fakticky dostaly do dispozice M. P., které jediné (což žalobce nikterak nerozporuje) svědčí zmocnění k podávání daňových tvrzení za žalobce, včetně přiznání k dani z přidané hodnoty i dani z příjmů právnických osob. Na uvedeném tak nic nemění argumentace žalobce, že výzvy k podání daňových tvrzení měly být doručovány zástupci Ing. R. L., přičemž tento pouze nebyl následně oprávněn daňové tvrzení podat, což dle žalobce neznamená, že nemohl výzvu řádně převzít za žalobce, neboť logickým a racionálním postupem zmocněného zástupce Ing. R. L. by bylo následné předání těchto výzev do dispozice M. P., která jediná byla oprávněna podávat daňové tvrzení za žalobce. Pokud by snad krajský soud měl přisvědčit argumentaci žalobce, že M. P. nebyla oprávněna za žalobce jakkoli komunikovat se správcem daně ohledně daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty, tedy neměla právo zasílat správci daně žádné písemnosti a podání, vyjma daňových tvrzení, a rovněž tak nebyla oprávněna žádné písemnosti, rozhodnutí ani jiná sdělení od správce daně dostávat, nelze brát ze zřetele, že rovněž M. P. je stále, byť v omezeném rozsahu, zmocněnou zástupkyní žalobce s oprávněním činit za žalobce a v jeho zájmu úkony (podávání daňových tvrzení). Proto si lze stěží představit situaci, že by s přesvědčením, že není zmocněna jakkoli komunikovat se správcem daně (tedy ani přebírat doručované výzvy k podání daňových tvrzení), přistoupila k chování „mrtvého brouka“, a k tíži žalobce žádným způsobem na uvedené výzvy nereagovala, kupříkladu podáním daňového tvrzení; sdělením správci daně o absenci zmocnění k přebírání doručovaných výzev (s odkazem na zmocnění Ing. R. L.), nebo preposláním předmětných výzev zmocněnci Ing. R. L. či kontaktováním samotného žalobce.
22. Krajský soud proto v tomto ohledu považuje za správný právní názor i navazující postup žalovaného, pokud za situace, kdy žalobce (prostřednictvím jím zmocněné M. P.) na uvedené výzvy nikterak v rozhodné lhůtě 12 po sobě jdoucích měsíců (tedy od 2. 12. 2018 do 2. 12. 2019) nereagoval, shledal existenci vylučující podmínky pro prominutí příslušenství daně z důvodu závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu, a to konkrétně podmínky definované v článku II.2.A. bod 5 Pokynu, kvůli čemuž žádost žalobce o prominutí penále na dani z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v.z. JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., v.r.
člen senátu
(dle § 54 odst. 2 s. ř. s.)